

Festa Major  
de Blancs i Blaus

26 d'agost  
3 de setembre

Granollers  
2023



## RELAT 5

Després de dos dies de descans i desconexió, torno a Granollers per afrontar la meva cinquena i última jornada com a relator oficial de la 40a edició de la Festa de Blancs i Blaus. Em diuen que serà èpic i emotiu, i que avui “sí que fliparé”. Mireu, fa set dies que flipo tant, granollerines i granollerins, que molt gros haurà de ser això d'avui perquè m'agafi amb la guàrdia baixa. Vaig arribar el primer dia com un estranger i tinc la sensació que avui ja marxaré de la vostra ciutat sent-ne, com a mínim, fill adoptiu. Tot i les meves ganes d'afrontar la feina de relator talment com ho faria un antropòleg visitant els aborígens d'una tribu perduda de Papua, d'aquestes que encara practiquen el canibalisme, els vincles creats a base d'abraçades i cervesa han desdibuixat ja completament la distància científica amb què vaig començar a observar-vos i avui, diumenge 3 de setembre de 2023, torno a Granollers amb certa sensació de tornar a casa.

Arribo a dos quarts de cinc, mitja hora tard, a una de les tantes cites fora d'agenda que he acceptat bàsicament perquè no sé dir que no, però també una mica per amor granollerí. Resulta que dijous, en algun moment que no recordo, vaig acceptar la invitació per anar avui, en hores de sagrada migdiada dominical, a La Tribuna, un *podcast* sobre la festa que fan els Blaus. Hi arribo tard, com deia, però ja sense necessitat de Google Maps. Després de tantes cercaviles, disco-mòbils i desfilades vàries, no hi ha carrer del centre de Granollers que no em porti algun record entranyable. El *podcast* el fan a la Sala Francesc Tarafa, un antic hospital gòtic ara reconvertit en espai cultural multiús, i quan em toca pujar a l'escenari perquè m'entrevistin quedo parat pel que veig. A platea, una col·lecció de cares de Munch amb samarreta blava m'indiquen que, pobra gent, arriben a l'últim dia de Festa en punt mort i sense gasolina a la reserva. M'entrevisten, quedo com sempre com un senyor i, en acabat, surto a voltar i a fer temps fins que arribi l'hora d'anar cap al Palau Olímpic.

Tinc ben bé dues hores abans no comenci el Gran Concurs de Rajolers i decideixo allunyar-me, per primer dia, del centre. Camino en direcció sud i, a mesura que m'allunyo del circuit de carrers i places festives, trobo un Granollers diferent del que he vist fins ara. Molts menys mocadors, molt menys català i un veïnatge molt més divers quant a procedències que, penso, la Festa encara no ha estat capaç d'integrar. Dona'ls temps, penso, perquè aquesta Festa és prou sexi per a seduir qui sigui, vingui d'on vingui. Un cafè, una aigua amb gas i un patxaran després, tiro ja cap al Palau d'Esports.

M'hi espera la Montse Garriga, una de les moltes xerpes que m'han guiat aquests dies, que prova de posar-me en context. “Mira, Joel. Tu això ara ho veus buit, però d'aquí a mitja hora estarà ple per veure la competició entre dos rajolers”. Em costa de creure perquè veient les grades hi compto, pel cap baix, més de 5.000 seients, però m'ho crec perquè jo, a hores d'ara, granollerines estimades, ja m'ho crec tot. La Montse em presenta el jurat de la prova. Ni més ni menys que quatre membres de la Delegació del Vallès Oriental de l'Il·lustríssim Col·legi d'Arquitectes Tècnics de Barcelona. M'expliquen que abans feien servir àrbitres normals, els mateixos que jutgen l'Estirada de Corda o el Corrents, però que allò era insostenible. Per valorar rajoles se n'ha de saber, els antics àrbitres no en tenien ni fava, i això donava lloc a polèmiques, sospites i acusacions creuades de *tongo*.

Tot i els esforços dels organitzadors i del Josep, cap de Protocol de l'Ajuntament -feina fosca, però necessària, la d'aquest home- l'espectacle comença, per variar, bastant més tard de l'hora prevista. I dono gràcies a Déu, la veritat, perquè si escolto una vegada més la cançó del Correaigua crec que escanyaré el Pep Callau. Entren els dos gegants protagonistes de la vetllada, els gegants del Biscarri (Blaus) i el Galí (Blancs). M'expliquen que el Biscarri va morir fa poques setmanes i que l'any passat ja se li va fer un bon homenatge en vida, que és només quan els homenatges tenen algun sentit. Amb els gegants ballats, les colles col·locades a banda i banda del ring -la posada en escena recorda un d'aquells combats de Pressing Catch que feien abans per la tele- i tota la grada *encigalada*, entren els rajolers com si fossin autèntiques llegendes de la lluita lliure. David Galí, rajoler blanc, entra amb *Welcome to the jungle* de Guns N' Roses a tota castanya. Miquel Locubiche, rajoler blau, entra amb *Personal Jesus* de Depeche Mode. Posen un vídeo al marcador en record de Joan Josep Biscarri, veig el Callau que s'emociona i estic a punt de fer-ho jo també just quan la vista se me'n va als preparatius. Els dos rajolers, acompanyats cadascun

d'un *bailo* (una mena d'ajudant) i un *coach* (no ho acabo d'entendre), preparen el material fent muntanyetes de fang al terra que semblen merdes de mamut. Quan tots dos donen l'ok al Callau, comença la primera ronda i el Palau sembla, no exagero, la final de la Copa d'Europa d'alguna cosa. Em fixo en els respectius estils de Galí i Locubiche. Galí tindrà problemes lumbar, si no els té ja, per com s'inclina a agafar el fang. Deu tenir els meniscs pitjor que jo. Locubiche, en canvi, s'ajup sempre tal com marquen els cànons dels cursets de Protecció Laboral. És emocionantíssim, realment, i l'excel·lent posada en escena sumada a la realització en directe de VOTV projectada a les pantalles, hi ajuda molt. Finalitzada la primera ronda, guanya Blancs amb només una rajola vàlida més que les trenta-set dels Blaus. Ai que patirem...

Comença la segona ronda i ja estic més nerviós que el dia que Puigdemont gairebé va declarar la independència. Ara en fan unes de més quadrades, em diuen que més difícils, i quan l'àrbitre fa sonar la botzina de final de temps, quedo parat. Vint-i-dos a vint-i-dos i el més calent és a l'aigüera, així que l'última ronda, la dels totxos, ho decidirà tot. O això pensava jo, perquè van els dos tios i tornen a igualar-se, 108 a 108, en un empat encara més sospitós que el d'aquella assemblea de la CUP que havia d'enviar Artur Mas a la paperera de la història. Ara què passa, pregunto. Desempataran, em diuen, amb una última ronda de totxos. La cridòria és màxima, el Palau sencer està dempeus, els Blancs a peu de pista estan sensiblement més borratxos i arrenca el desempat que, dos minuts després, ja dona un clar guanyador: el senyor David Galí s'ha tornat a proclamar MRM (Millor Rajoler del Món) i és passejat a hombros, com un autèntic torero, per la força Blanca.

Surto del Palau pensant que he vist una cosa realment especial, amb ganes de tornar a casa per explicar-ho a amics i família, que no entendran res i acabaran com sempre fent referència als meus excessos amb els porros durant la joventut. Decideixo anar a veure el que queda de l'Osasuna-Barça, on, per cert, hi juga de titular el Lamine Yamal, un nano de 16 anys que, segons em diuen, tocava el trombó en una escola de Granollers. Veient com juga el Barça, penso, potser a Xavi Hernández també li fan falta un *bailo* i un *coach*. Guanyem de penal injust i marxo cap a l'Ajuntament esquivant *zombies* blancs i blaus, gent amb pinta que no serà persona fins ben passada la Diada Nacional.

Una vegada al Consistori, em deixen entrar a la sala de deliberació un cop el jurat ha triat guanyador. Són set persones, sense càrrecs polítics, que han hagut de mantenir el seu anonimats també entre ells. Després de dues hores tancats a pany i forrellat, amb el guanyador ja decidit, s'embranquen en un debat interessantíssim sobre quins aspectes cal valorar més o menys de la Festa de cara a edicions futures mentre jo engrapo canapès fins que es fa mitjanit i toca sortir al Balcó a saber, per fi, de quin color serà la Festa d'enguany. S'entreguen uns obsequis a totes les associacions culturals participants en la Festa i, ja amb els dos caps de colla dalt de l'Ajuntament, Pep Callau ho crida i la plaça explota: HAN GUANYAT ELS BLANCS. Em sembla just, penso, exactament igual de just que si haguessin guanyat els Blaus. El que em sembla injust també, penso, és que després de tanta feina alguna de les dues colles hagi de perdre.

La Porxada tremola quan el Xavi, cap de colla dels Blancs, surt al balcó. Porta uns papers, però no els mira, té molt clar què i com ho ha de dir i inicia un càntic blanc per la història, "No som poquets! No som poquets!", que els Blancs a plaça entomen com autèntics soldats. Aquest nano, granollerins i granollerines, és un líder natural. Aproveu-lo. Després és el torn de la Irene, cap de la colla Blava. Quina dona, la Irene, quina elegància en la derrota i quina frase final pel record: "Si no fem la Festa nosaltres, ens la faran". Si veure dos líders veïnals apropiant-se totalment del balcó d'un Ajuntament ja m'emociona, amb el moment de l'intercanvi de mocadors i el "piquito" final -consentit- entre els dos caps de colla, directament moro d'amor. Se'm fa un nus a la gola que em confirma el que porto dies notant: granollerins, granollerines, m'heu robat el cor per sempre.

Granollers, 5 de setembre de 2023

### Joel Díaz, relator dels 40 anys

Joel Díaz és sociòleg, comunicador, guionista i humorista català. En la seva trajectòria professional ha col·laborat en diferents programes de TV3 i Catalunya Ràdio i és un dels creadors del podcast *La sotana*. A en Joel li interessa l'humor com a mitjà i no com a fi, entén l'humor com una eina de crítica social, i per això esperem un relat ben diferent carregat d'ironia i del seu sentit de l'humor.